

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A stigmák különleges ajándéka

Az egyik hosszas imádság és elmélkedés ideje alatt Pio atya kezein hirtelen szúró fájdalmat érzett. Salvatore Pannullo atya tanúvallomása szerint 1910. szeptember 7-ének délutánján Pio atya a családi birtokon álló szilfa alatt imádkozott és hűsölt, amikor megjelent neki Jézus és a Szűzanya, és megajándékozták őt a stigmák kegyelmével.

Másnap, amikor bement a faluba, hogy reggeli szentmiséjét bemutassa, ezt mondta az esperesnek: „Salvatore atya, imádkozzunk együtt Jézushoz, hogy szabadítson meg engem a gyötrő kétségektől. Akarok szenvedni, szenvedve meghalni, ám mindezt titokban szeretném megtenni, hogy senki ne tudjon róla.”

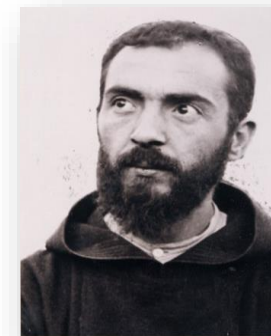
Jól ismervén a fiatal kapucinus lelkivilágát, az esperes így felelt neki: „Fiam, segítek neked imádkozni, és én is kérem Jézust, hogy távoztassa el tőled a kétségeket. Ám ha ez Isten akarata, akkor neked mindenben meg kell hajolnod az ő szándékai előtt. És ne feledd, ha mindez a világ javára és a lelkek üdvösségére történik veled, akkor neked ezt kell válaszolnod Jézusnak: történjék velem a te akaratod szerint.” Ezek után Pio atya így is cselekszik: mindenben Isten akaratára hagyatkozik. Egész élete egyetlen szeretetnyilvánítás és Istenre hagyatkozás lesz, hiszen Isten arra hívta meg őt, hogy megfeszített Fiát mindennél jobban szeresse, és vele együtt szenvedjen. Egészsége továbbra is igen törekeny volt, a köhögés állandóan kínozza és gyengítette erejét, és Benedek atyának azt írta, imádkozzon érte, hogy mihamarabb megszabadulhasson a földi kötelekektől, amelyek ehhez a halandó élethez láncolják őt. Ekkoriban kezd lassanként kirajzolódni benne a világtól és az e világi érzésektől való radikális elszakadás képzelete, melynek hatására egyre jobban eluralkodik Pio atyán a halálvágy érzése, hogy ily módon teljesen elmerülhessen Isten végtelen szeretetében. Az őt kísértő halálvágyat csak egyetlen módon győzhette le: a szeretettel megélt szenvedés által, a halál helyett a kínokkal teli, megszentelt élet gondolatába kapaszkodva.

A kapucinus provinciálissal, Benedek atyával folytatott levelezés és kapcsolat igen nagy jelentőségre tesz szert ezek után Pio atya életében. Nem csupán azért, mert előljárója értékes tapasztalatait önzetlenül megosztotta a fiatal Pio atyával a rábízott lelkek gondozása terén, hanem mert Benedek atya mellett, hogy előljárója, Pio atya lelkiatyja is lett. Isten dolgaiban tehát Pio atya teljes mértékben és nagy tisztelettel bízta magát a provinciális atya tanácsaira. Benedek atya, a teológia tudományában módfelett jártas nagy tudós és józan gondolkodású, bölcs ember, bátorítja fiatal tanítványát Pietrelcinában végzett úttörő munkájában, és biztatja, hogy igyekezzék minél inkább hasonlítani, ha ez lehetséges, egyé válni a megfeszített Krisztussal, akit Pio atya gyermekkorától kezdve hűn szeretett, s akiért papként teljes lelkével lángolt. Benedek atya felismeri Krisztus különleges, isteni működését fiatal pietrelcinai szerzetestestvéreben. Jézus megrázza, megrostálja őt, mint a gabonát, azért, hogy teljesen tiszta legyen, aki méltóképpen és hitelesen tehet tanúságot Isten szeretetéről és jelenlétéről egy olyan világban, amely mindenáron nélküle akar boldogulni.

Jézus saját kezűleg akarja kialakítani, a test durva nyersanyagából kivésni, felszabadítani azt az embert, aki teljes egészében neki ajánlotta fel magát. Pio atya személyében Isten remekművet akart alkotni: egy egyszerű, minden megnyilvánulásában szerény embert, aki Isten szeretetének tüzeiben ég.

A fiatal Pio atya éjszakánként gyakran szenvedett természetfeletti jelenésektől. Az éjjeli köhögőrohamok mellett a láthatatlan erővel vívott magányos harcok emberfeletti módokon gyengítették tovább és kínozták amúgy is beteg testét. A köhögés is különösen az éjszakai órákban kínozza, néha már úgy érzi, itt a vég, ilyenkor a bánatimát ismételteti magában sok-sok alkalommal egymás után, és folyamatosan az a gondolat gyötri, hogy nem Isten kegyelmében éri őt a halál. Retteg attól, hogy valamivel megbántotta Istent, és ez a gondolat állandóan nyugtalanítja, gyötri őt. A gonosz lélekkel vívott szüntelen és kimerítő harc során a fiatal Pio atya nagy lelki és morális szenvedéseket élt meg. A démon állandóan megpróbálta őt elszakítani Jézustól. Az atya könnyek között kéri Istent, vessen véget ennek a szörnyű viaskodásnak lelkében, ám tudja jól, ezeket a dolgokat is elkerülhetetlenül meg kell tapasztalnia, ez is szükségszerűen hozzátartozik Isten rajta végzett csodálatos munkájához, és maga Jézus sem kerülhette el a sátán kísértését. Kemény megpróbáltatást jelentenek az atya számára a stigmák megjelenését, és az abból adódó érzelmi megrázkódtatást hozó első hónapok. Elmondhatatlanul nehéz teher ez. Ezalatt Pio atya érzékeny lelkét teljes mértékben Jézusnak ajánlja, teljesen az Atya akaratára hagyatkozik, mint maga Jézus, szenvedésének idején.

Az atyát különféle kísértések gyötrik, főleg éjnek idején, amikor a fizikai fáradtság amúgy is eltompítja a figyelmet: a köhögéstől majdnem megfullad, képtelen hosszabb időn keresztül pihenni vagy aludni. Ezernyi gondolat kavargog fejében, folyton azon medítál, meg ne bántsa valamivel Istent, még egyetlen pillanatra, vagy akaratlanul sem. Pio atya határozottan ellenáll az ördög kísértéseinek, ám sokkal nehezebb a harc éjjelente, amikor az ördög fenyegetései titokzatos módon testet öltenek az ódon Torretta városrészben lévő kicsiny szobájának sötétjében, amikor a gonosz lélek kínozza, háborgatja, kegyetlen harcra hívja őt. Gondolatban már odáig jut, hogy ez biztosan valamiféle megszállottság nála, és kéri Istent, szabadítsa meg őt az ördöggel való állandó hadakozástól. Eközben azonban annak is tudatában van, hogy Isten az, aki mindezt megengedi, akinek előre elgondolt terve van vele. Nem történhet tehát vele másképp. A kísértések, sanyargatások, a gonosz erővel vívott harc csak az első lépést jelentik abban a kifinomult és összetett küzdelemben, amelyet a későbbi évek során a pietrelcinai fiatal szerzetesnek meg kell majd vívnia az ördöggel. Ez azonban mind-mind beleillik Jézus titokzatos tervébe és szíveket alakító, embert formáló munkájába, amelyet később maga Jézus e szavakkal fogalmaz meg Pio atyának: „Ne félj, szenvedést küldök rád, ám erőt is adok neked hozzá.” ...*(folytatás következik)*

**DON GABRIELE AMORTH:
PIO ATYA, MIKÉNT ÉN ISMERTEM**

„Jaj volt, ha valaki Pio atya jelenlétében kritikával próbálta illetni az egyházi autoritásokat és a vizitátor látogatását. Két kivételt azonban el kell ismernünk. Az első, amikor felfedezte a mikrofonokat; hirtelen meglepettségében nem tudta visszatartani rosszállását. A másik a mise időtartamára vonatkozott; felettesének bizalmasan mondta, szinte sírva: „Az Úr tudja, hogy úgy szeretném bemutatni, mint mindenki más, de képtelen vagyok rá. Bizonyos pillanatokban képtelen vagyok folytatni, úgy érzem, összeesek és meg kell állnom. Minden tölem telhető megteszek.” Ezen a ponton jobbnak látom nem belemerülni a gyalázatos rágalmakba és a Pio atya elleni kemény rendelkezések együttesébe. Kénytelen lennék fájdalmas polémiákról beszélni, amelyeket legalább ebben a rövid arcélben jobb elkerülni. Szükségtelen mondanom, hogy Pio atya leghűségesebb hívei, akik maximálisan visszatartóknak találták az egészséget, nem ültek ölbe tett kézzel. Újból a nagyon aktív Emanuele Brunattohoz folyamodtak, aki mindenhova eljutott. Látna azonban a legmagasabb egyházi körökkel folytatott találkozók hasztalanságát, újra a nemzetközi szervezetek legfőbb vezetőihez folyamodott.

Már kész volt egy „fehér könyv”, félelmetes, pontosabban fogalmazva, botránykeltő dokumentációval. A könyvet az ENSZ tagországainak kormányai kapták volna; már összehívták a konferenciát a genfi Hotel Richmond „dísztermébe”, ahol a könyvet akarták bemutatni. De amikor már minden készen állt és lehetetlennek tűnt visszafordulni, megérkezett Pio atya határozott parancsa, hogy mindent függeszzenek fel: ő nem ilyen utakon akart járni. Brunatto ez alkalommal engedelmeskedett. Alakja számos szempontból vitatható, de engedelmsége ebben az esetben valóban hősiesség volt. Tudatában volt, hogy szégyenben marad a teljes diplomáciai és egyházi világ előtt, akiket mozgósított erre az alkalomra; ráadásul minden ügyességét latba kellett vetnie, hogy megakadályozza saját fáradságos munkáját. Képes volt azonban hagyni, hogy Pio atya akarata kerekedjen fölül: egy szent ember akaratának elsőbbsége van az emberi számításokkal szemben. VI. Pál gondoskodott mons. Maccari művének megsemmisítéséről, és teljes szabadságot biztosított Pio atyának. Már XXIII. János, aki szeretettel tekintett Pio atyára, és rendkívül károsnak ítélte meg a vádak tisztázása érdekében hozott intézkedéseket, élete utolsó napjaiban ezt ismételte: „Pio atyával kapcsolatban félrevezettek engem!”

Az üldözötteknek, amelyeket Pio atyának türelemmel el kellett szenvednie, a szentté avatási per posíciójának tanúsága alapján, volt egy konkrét indítékuk: „Pio atya igen hosszú és termékeny apostolkodása során, számtalan bűnöst térített meg, akik a szabadkőművesség különböző [magas szintű] képviselői voltak. Ez dühödt reakciót váltott ki, s a bosszút lassú és biztos terv szerint hajtották végre...” (Don Francesco Putti, az avellinói Xavéri Szent Ferenc-templom volt plébánosa). Pio atya 1968. szeptember 23-án, hétfőn, meggyónt és megújította szerzetesi fogadalmát, majd csendesesen elszenderült hajnali 2.30-kor. Nem tehetem meg, hogy ne utaljak néhány személyes jellegű dologra. Amióta ördögűző vagyok, mindig Pio atya segítségéhez folyamodom, aki egész életén át olyan sokat viaskodott az ördöggel és mindig győzött. S azt kell mondanom, Pio atya mindig komolyan segít. A magam részéről soha többé nem látam, álomban sem; nem érzem az illatát, jelenlétének nem volt semmi érzékelhető jele. De sok alkalommal az ördög, a megszállott személyen keresztül, látja Pio atyát és azt kiabálja: „Azt a barátot ne! Azt a barátot nem akarom! Küldjétek el azt a barátot!” Jó néhány esetem volt már, amikor az érintett személyek soha nem gondoltak Pio atyára, de igénybe vették ördögűzői szolgálataimat; és aztán vagy álomban, vagy az illatot érezve, tudatosult bennük, hogy Pio atya segít nekik saját kezdeményezéséből, mert ők soha nem fordultak hozzá. A szentek élőként keltenek rémületet; halottként senkinek nem okoznak bosszúságot, még ha valójában más is a helyzet: életük mindig követendő példa és komoly figyelmeztetés azok számára, akik nem tartják meg az Úr törvényeit. Pio atyát századunk legnagyobb szentjének tartom.”

„Gyakorold a kis erényeket, amelyek saját kicsinységedhez illők: ilyen a türelem, a másokkal szembeni tolerancia, az alázat, a saját tökéletlenségünk által okozott szenvedések elviselése...”

Padre Pio

5/5.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (12.)

Wanda Poltawska így számol be esetéről: „Kórházban voltam, és a műtéti beavatkozásra vártam, amely lehetővé tette volna, hogy talán még egy évig életben maradhassak, amíg az áttétek kialakulnak. Beleegyeztem az operációba, mert nem akartam elmulasztani egyetlen esélyt sem, amelyet a tudomány kínált. A gyermekeim még kicsik voltak, kötelességemnek éreztem, hogy mellettük maradjak, és éljek, amíg csak lehetséges. A műtétet közvetlenül megelőző vizsgálatok azonban kimutatták, hogy a tumor eltűnt! Nem volt szükség tehát operációra! Néhány nappal korábban a professzor, aki kezelte, elmondta nekem, hogy csupán öt százaléknyi esélyt lát arra, hogy nem tumorról, csak valamiféle szervezetemben lévő gyulladásról van szó. A műtétre azért van szükség, hogy erről minden kétséget kizáróan megbizonyosodjanak. Én ekkor arra gondoltam, hogy betegségem eltűnésével, gyógyulással az az öt százaléknyi esély következett be. Hazamentem, és csak akkor értesültem Wojtyła Pio atyának írt leveléről. Csoda történt volna tehát? A leletek alapján az bizonyos volt, hogy a kórkép teljesen a visszajára fordult, ám csodára gondolni olyan hihetetlenül nagy dolognak tűnt számomra. Nem tettem tehát fel magamnak kérdéseket, igyekeztem a lehető leghamarabb lezárni magamban ezt az ügyet.”

Bárhogyan is történtek a dolgok, tény, hogy az asszony visszatérhetett otthonába, magához ölelhetette leányait és teljesen meggyógyult betegségéből. A műtétre nem volt többé szükség. A férj, Andrej Poltawski kötelességének érezte, hogy tudassa az eseményeket Wojtyła atyával. Újabb táviratot küldött tehát Rómába. Karol atya a jó hírről értesülvén igen meglepett, azonnal imába merül, hogy hálát adjon a Mindenhatónak és a Szűzanyának a kapott kegyelemért. Ekkor november 28-a volt, vagyis a Pio atyának szánt levél megírása óta 11 nap telt el. És ekkor Karol atya úgy dönt, ismét levelet ír Pio atyának. A szintén latin nyelvű levél így hangzott: „Tiszteletreméltó Atyám, a lengyelországi Krakkóban élő asszony, négy gyermek édesanyja, november 21. napján, a sebészeti beavatkozást megelőző napon hirtelen tökéletesen visszanyerte egészségét. Istennek legyen hála érte. És neked is, tiszteletreméltó atya, tolmácsolom a hölgy, a férje és egész családja legmélyebb háláját és köszönetét!... (folytatás következik)